

Sygn. akt I PK 133/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa Z. A.
przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w N.
o ustalenie wypadku przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego
strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację powódki Z. A. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 13 marca 2017 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w N. o ustalenie wypadku przy pracy.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa procesowego, mającego wpływ na wynik sprawy: 1/ art. 316 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające

na niezastosowaniu powyższych przepisów, przez nieuwzględnienie stanu rzeczy istniejącego w sprawie, czego dowodem jest pominięcie i nieustosunkowanie się do znacznej części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego; 2/ art. 378 § 1 k.p.c., polegające na nierozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji sprawy w granicach apelacji, przez pominięcie i nieustosunkowanie się do podniesionych w apelacji zarzutów; 3/ art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegające na braku uzasadnienia przyczyn, dla których Sąd pominął istotne okoliczności faktyczne wynikające z istniejącego stanu rzeczy w chwili zamknięcia rozprawy.

Zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyrok zapadł bowiem z rażącym naruszeniem zasad obowiązujących w praworządnym państwie, a fakt ten jest widoczny na „pierwszy rzut oka”, nawet bez szczegółowej analizy rozstrzygnięcia. Analizując nawet pobieżnie uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji oraz poprzedzającą go argumentację Sądu pierwszej instancji, którą Sąd Odwoławczy przyjął jako własną, nasuwa się spostrzeżenie, że to nie stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy stanowił podstawę rozstrzygnięcia, ponieważ w znacznej części istotnej dla rozstrzygnięcia został on przez Sąd pominięty. Nie można oprzeć się wrażeniu, że Sąd już na wstępie rozpoznawania sprawy założył, że powódka składając po dwóch latach wnioski o przeprowadzenie postępowania w przedmiocie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, jest niewiarygodna. Nadto zlecając sporządzenie opinii biegłemu sądowemu Sąd wcale nie oczekiwał kategorycznej odpowiedzi i z góry założył, że nawet jeśli biegły stwierdzi, iż uraz mógł powstać w mechanizmie wskazanym przez powódkę, to i tak odpowiedź taka nie będzie miała pozytywnego znaczenia dla sprawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co do przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie

konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca nie wyjaśniła, w naruszeniu jakiego przepisu upatruje tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie uzasadniła kwalifikowanego naruszenia tego przepisu prawa. Argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od tego wypadu przypomnieć, że na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, iż powódka niewątpliwie doznała uszczerbku na zdrowiu, na co wskazuje opinia biegłego sądowego lekarza chorób wewnętrznych. Kwestią sporną była jednakże okoliczność, czy uszczerbek na zdrowiu wynika ze zdarzenia, które miało miejsce w miejscu pracy, czy też mógł on powstać w innych okolicznościach. Wprawdzie w opinii biegłego lekarza przyznano, że do uszkodzenia stożka rotatorów u powódki mogło dojść z wysokim prawdopodobieństwem w omawianym mechanizmie czynności, które skarżąca wykonywała w miejscu pracy, jednakże Sąd odwoławczy dokonał również oceny innych zebranych w sprawie dowodów, w tym zeznań świadków. Zdaniem Sądu, dowody te nie dają podstaw do przyjęcia wersji zdarzenia przedstawionej przez powódkę. Ani świadek K. S. ani świadek J. W. nie były bowiem bezpośrednio obecne w momencie dźwigania przez skarżącą

pacjentki z kąpeli, które doprowadzić miało do uszkodzenia stożka rotatorów (uzasadnienie wyroku s. 12).

Sposób motywowania przez skarżącą powołanej przesłanki przedsądu sprowadza się do polemiki z poczynionymi przez Sądy obu instancji ustaleniami faktycznymi. Tymczasem w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarżąca w istocie kwestionuje zatem dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Zauważyć też należy, że skarżąca w podstawach skargi kasacyjnej wskazuje jedynie na naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisów postępowania, nie podnosząc zarzutu naruszenia prawa materialnego. Tymczasem bez podniesienia zarzutów w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego nie można wykazać wpływu zarzucanej obrazy przepisów postępowania na wynika sprawy. Rozstrzygnięcie sporu sądowego jest bowiem rezultatem subsumcji prawa materialnego do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 102 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.